

Odpowiednio, czy zgodne ze wspomnianymi powyżej przepisami jest krajowe orzecznictwo, na mocy którego sąd przeprowadza bardziej szczegółowe i konkretne omówienie dowodów i udziela jasnej odpowiedzi na argumenty obrony, niezależnie od ryzyka, że gdyby przydzielono mu tę sprawę do rozpatrzenia co do istoty, będzie to skutkowało niemożnością rozpoznania przezeń i wydania końcowego orzeczenia w przedmiocie winy – co skutkowałoby koniecznością rozpatrzenia sprawy co do istoty przez innego sędziego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja)
w dniu 9 maja 2018 – Dacom Limited / IPM Informed Portfolio Management AB**

(Sprawa C-313/18)

(2018/C 268/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: Dacom Limited

Druga strona postępowania: IPM Informed Portfolio Management AB

Pytania prejudycjalne

- 1.1 Przy pomocy jakich kryteriów należy rozstrzygać, czy dany materiał stanowi przygotowawczy materiał projektowy w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych⁽¹⁾? Czy dokumenty, które określają wymagania co do funkcji, które mają być wykonywane przez program komputerowy, oraz wyniku, jaki program komputerowy musi osiągać, na przykład szczegółowe opisy zasad inwestowania lub modeli ryzyka do celów zarządzania aktywami, w tym wzory matematyczne, które mają zostać zastosowane w programie komputerowym, stanowią taki przygotowawczy materiał projektowy?
- 1.2 Czy materiał, który ma stanowić przygotowawczy materiał projektowy w rozumieniu dyrektywy, musi być na tyle kompletny i szczegółowy, aby w praktyce nie wymagał od osoby, która rzeczywiście pisze kod programu komputerowego, dokonywania żadnych niezależnych wyborów?
- 1.3 Czy prawo wyłączne do przygotowawczego materiału projektowego w rozumieniu dyrektywy oznacza, że program komputerowy, który korzysta na późniejszym etapie z przygotowawczego materiału projektowego, należy postrzegać jako adaptację przygotowawczego materiału projektowego, a tym samym utwór zależny w rozumieniu prawa autorskiego (art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/24/WE), czy też że przygotowawczy materiał projektowy i oprogramowanie należy uznać za różne formy wyrażenia tego samego utworu lub też że stanowią one dwa niezależne utwory?
- 2.1 Czy doradca, który jest zatrudniony przez inną spółkę, ale pracuje przez kilka lat dla tego samego klienta i w ramach wykonywania obowiązków służbowych lub w wykonywaniu poleceń klienta stworzył program komputerowy, może zostać uznany za pracownika [spółki będącej klientem] w rozumieniu art. 2 ust. 3 dyrektywy 2009/24/WE?

- 2.2 Na podstawie jakich kryteriów należy oceniać to, czy ktoś jest pracownikiem w rozumieniu tego przepisu?
- 3.1 Czy wykładni art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej ⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że musi istnieć możliwość uzyskania wydania sądowego zakazu kontynuacji naruszenia nawet w sytuacji, w której dane prawo własności intelektualnej przysługuje wspólnie powodowi i stronie, której zakaz ten miałby być wydany?
- 3.2. Jeśli odpowiedź na pytanie 3.1 jest twierdząca, czy prowadzi to do innego wniosku, jeżeli prawo wyłączne dotyczy programu komputerowego, a program ten nie jest rozpowszechniany ani udostępniany publicznie, lecz jest wykorzystywany wyłącznie we własnej działalności gospodarczej współwłaściciela?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 111, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2004, L 157, s. 45.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugalia) w dniu 14 maja 2018 r. – Cátia Correia Moreira / Município de Portimão

(Sprawa C-317/18)

(2018/C 268/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cátia Correia Moreira

Strona pozwana: Município de Portimão

Pytania prejudycjalne

- a. Czy wychodząc z założenia, że przez „pracownika” należy rozumieć jakąkolwiek osobę, która w danym państwie członkowskim jest chroniona jako pracownik przez krajowe prawo pracy, osoba, która ma umowę o świadczenie pracy na stanowisku wymagającym szczególnego zaufania z przedsiębiorstwem przekazującym, może zostać uznana za pracownika w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2001/23/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. i korzystać z ochrony przyznanej przez odnośne przepisy?
- b. Czy przepisy Unii Europejskiej, a w szczególności wspomniana dyrektywa 2001/23/WE w związku z art. 4 ust. 2 traktatu o Unii Europejskiej, sprzeciwiają się prawu krajowemu, które w przypadku należącego do zakresu wskazanej dyrektywy przeniesienia wymaga, aby pracownicy zostali obowiązkowo poddani konkursowi publicznemu i zawarli nowy stosunek z cesjonariuszem, ponieważ jest on gminą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. 2001, L 82, s. 16)